

Nægtelse af forlængelse - Afghanistan

Nævnet omgjorde i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, således at han fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2016.

Flygtningenævnet udtalte:

”Klageren er etnisk pashtun og sunnimuslim af trosretning. Klageren kommer fra landsbyen Madikool i provinsen Parwan, Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2017 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af klagerens asylsag, at han som asylmotiv har henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet hans far blev slået ihjel af Taliban efter at have videregivet oplysninger om Taliban til de afghanske myndigheder, hvorpå Taliban opsøgte klagerens bopæl for at få klageren udleveret. Udlændingestyrelsen, der fortsat har lagt klagerens forklaring til grund, har nægtet at forlænge klagerens opholdstilladelse under henvisning til, at klageren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, f.eks. Herat eller Mazar-e-Sharif.

I henhold til udlændingelovens § 11, stk. 2, forlænges en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Det fremgår af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Der skal ved afgørelsen tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når klageren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i

hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.

For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.”

Flygtningenævnet lægger i lighed med Udlændingestyrelsen klagerens forklaring til grund og finder herefter, at klageren ikke kan henvises til at tage ophold i sit hjemområde. Nævnet bemærker, at det ved IFA-vurderingen er afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at klageren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, jf. pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til klagerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003.

Endvidere skal klagerens personlige forhold indgå i den konkrete vurdering af, om klageren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder ("undue hardship"). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal ansues kumulativt, jf. UNHCR's håndbog, pkt. 53.

Bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalernativ, påhviler asylmyndighederne.

Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysningerne til grund, at Talebans magtposition i Afghanistan nu – i forhold til det tidspunkt, hvor klageren blev meddelt opholdstilladelse – i hvert fald ikke er svækket, jf. herved blandt andet UNHCR's guidelines vedrørende Afghanistan udsendt den 29. august 2018.

For så vidt angår klagerens individuelle konflikt bemærker nævnet, at der ikke foreligger oplysninger, der støtter, at Taleban ikke længere interesserer sig for klageren. Nævnet bemærker i øvrigt, at konflikten med Taleban, der førte til klagerens flugt, er af nyere dato.

Nævnet finder herefter efter en samlet vurdering, at der ikke foreligger sådanne ændrede forhold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, at det vil være relevant at henvise ansøgeren til at tage ophold i et andet sted i Afghanistan.

Nævnet bemærker tillige, at klageren aktuelt er anbragt på institutionen [S], der efter det oplyste er et bosted for personer med behov for omfattende støtte. Det fremgår således om ansøgeren i brev af [vinteren] 2018 fra Vejen Kommune blandt andet: "[I] beskrives via screeningsrapport af [efteråret]

2017, som en dreng, der er yderst presset. Rapporten peger blandt andet på, at [I] kan have en kompleks PTSD, idet han ved udarbejdelse af screeningsrapporten var påfaldende i kontakten og svarede usammenhængende under interviewet. Han havde svært ved at forstå, hvordan verden hænger sammen og manglede mentaliseringssevne. Rapporten peger ligeledes på, at der i [I's] tilfælde kan være tale om personlighedsforstyrrelse og/eller en mental retardering. Det er uvist, om [I's] vanskeligheder stammer fra udviklings-traumatiske oplevelser i barndommen.”

Nævnet finder efter disse oplysninger om klagerens person heller ikke, at det vil være rimeligt at henvise klageren til at tage ophold et andet sted i Afghanistan.

Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af [foråret] 2018 således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.”

Nægtelse af forlængelse - Afghanistan

Nævnet omgjorde i oktober 2018 Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan, således at han fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2012.

Flygtningenævnet udtalte:

”Klageren er etnisk tajik og sunnimuslim af trosretning. Klageren kommer fra byen Pol-e Khumri i provinsen Baghlan, Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Flygtningenævnet meddelte [i foråret] klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens 7, stk. 2. Det fremgår af klagerens asylsag, at han som asylmotiv har henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet klagerens far, som var politikommandant, blev slået ihjel ved en bombeeksplosion i [vinteren] 2007 under bilkørsel, hvor efter Taliban i de følgende måneder flere gange opsøgte klageren og til sidst skød og ramte denne på sin bopæl.

Udlændingestyrelsen, der fortsat har lagt klagerens forklaring til grund, har nægtet at forlænge klagerens opholdstilladelse under henvisning til, at klageren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, f.eks. Kabul, Herat eller Mazar-e Sharif.

I henhold til udlændingelovens § 11, stk. 2, forlænges en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Det fremgår af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Der skal ved afgørelsen tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehand-

ling af asylansøgninger, når klageren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.

For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.”

Flygtningenævnet lægger i lighed med Udlændingestyrelsen klagerens forklaring til grund og finder herefter, at klageren ikke kan henvises til at tage ophold i sit hjemområde.

Nævnet bemærker, at det ved IFA-vurderingen er afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at klageren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, jf. pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til klagerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: ”Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003.

Endvidere skal klagerens personlige forhold indgå i den konkrete vurdering af, om klageren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder (”undue hardship”). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal ansues kumulativt, jf. UNHCR's håndbog, pkt. 53.

Bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalernativ, påhviler asylmyndighederne.

Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysningerne til grund, at Talebans magtposition i Afghanistan nu – i forhold til det tidspunkt, hvor klageren blev meddelt opholdstilladelse – i hvert fald ikke er svækket, jf. herved blandt andet UNHCR's guidelines vedrørende Afghanistan udsendt den 29. august 2018.

For så vidt angår klagerens individuelle konflikt bemærker nævnet, at der ikke foreligger oplysninger, der støtter, at Taleban ikke længere interesserer sig for klageren. Nævnet bemærker herved tillige, at klageren ikke kan anses som en ganske uprofileret person.

Nævnet finder herefter efter en samlet vurdering, at der ikke foreligger sådanne ændrede forhold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, at det vil være relevant at henvise ansøgeren til at tage ophold i et andet sted i Afghanistan.

Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af [vinteren] 2018 således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Afghanistan/2018/8/TBP

Nægtelse af forlængelse - Afghanistan

Nævnet omgjorde i januar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende mandlig statsborger fra Afghanistan, således at han fortsat har opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2011.

Flygtningenævnet udtalte:

"Klageren er etnisk pashtun og sunni muslim fra [by], [provins], Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Udlændingestyrelsen meddelte [primo] 2012 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af klagerens oprindelige asylsag, at han som asylmotiv har henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet han blev anklaget for at have angivet medlemmer af Taliban til de afghanske myndigheder.

Udlændingestyrelsen, der fortsat har lagt klagerens forklaring til grund, har nægtet at forlænge klagerens opholdstilladelse under henvisning til, at klageren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, for eksempel Kabul, Mazar E-Sharif eller Herat.

I henhold til udlændingelovens § 11, stk. 2, forlænges en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Det fremgår af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Der skal ved afgørelsen tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når klageren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.

For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.”

Klageren er meddelt opholdstilladelse i Danmark med beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at principperne for anvendelse af internt flugtalerniv for konventionsflygtninge finder anvendelse for personer med beskyttelsesstatus.

Nævnet bemærker, at det ved IFA-vurderingen er afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at klageren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, jf. pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til klagerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: ”Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003.

Endvidere skal klagerens personlige forhold indgå i den konkrete vurdering af, om klageren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder (”undue hardship”). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk

eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal ansues kumulativt, jf. UNHCR's håndbog, pkt. 53.

Bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalernativ, påhviler asylmyndighederne.

Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysningerne til grund, at Talibans magtposition i Afghanistan nu – i forhold til det tidspunkt, hvor klageren blev meddelt opholdstilladelse – i hvert fald ikke er svækket, jf. herved blandt andet UNHCR's guidelines vedrørende Afghanistan udsendt den 29. august 2018.

Flygtningenævnet lægger i lighed med Udlændingestyrelsen klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren i dag risikerer overgreb fra Taliban eller blodhævn fra familiemedlemmer til den dræbte familie, i hvert fald ikke, såfremt klageren tager ophold uden for hjemområdet. Flygtningenævnet tiltræder således Udlændingestyrelsens vurdering af, at klageren kan henvises til at tage ophold i Kabul, Herat eller Mazar E-Sharif.

Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det skal være rimeligt at henvise klageren til at tage ophold i det pågældende område.

Ved denne vurdering lægger Flygtningenævnet navnlig vægt på, at klageren kom til Danmark som uledsaget mindreårig, og blev meddelt beskyttelsesstatus. Han har boet her i landet i knapt otte år. Han har gået i skole og samtidig haft job som pizzabager. Han er i gang med at videreudanne sig. Han har gennem tre år haft en dansk kæreste. De har planer om at blive gift, når han har afsluttet sin uddannelse om halvandet til to år. Han har endvidere stærk tilknytning til en dansk familie. Han har ingen familie, som han har kontakt med, i hjemlandet. Han har ingen tilknytning til andre områder i Afghanistan.

Flygtningenævnet finder, at klageren må anses for velintegreret i det danske samfund, og nævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at det ikke vil være rimeligt at henvise klageren til at tage ophold i Kabul, Herat eller Mazar E-Sharif.

Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [efteråret] 2018, således at klageren fortsat skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.”

Nægtelse af forlængelse - Afghanistan

Nævnet omgjorde i januar 2019 Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende mandlig statsborger fra Afghanistan, således at han fortsat har opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2012.

Flygtningenævnet udtalte

”Klageren er etnisk tadjik og muslim af trosretning fra [by], [provins], Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Udlændingestyrelsen meddelte [sommer] 2013 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af klagerens oprindelige sag, at han som asylmotiv har henvist til, at han ved

en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at han vil blive forfulgt af sin fætter, der er medlem af Taliban, og som vil have klageren til at deltage i jihad.

Udlændingestyrelsen, der fortsat har lagt klagerens forklaring til grund, har nægtet at forlænge klagerens opholdstilladelse under henvisning til, at klageren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan, for eksempel Herat eller Mazar-E Sharif.

I henhold til udlændingelovens § 11, stk. 2, forlænges en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Det fremgår af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Der skal ved afgørelsen tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når klageren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

”I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydeliggøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.

For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.”

Klageren er meddelt opholdstilladelse i Danmark med beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at principperne for anvendelse af internt flugtalerniv for konventionsflygtninge finder anvendelse for personer med beskyttelsesstatus.

Nævnet bemærker, at det ved IFA-vurderingen er afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at klageren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, jf. pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til klagerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003.

Endvidere skal klagerens personlige forhold indgå i den konkrete vurdering af, om klageren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder ("undue hardship"). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredtstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal ansues kumulativt, jf. UNHCR's håndbog, pkt. 53.

Bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalernativ, påhviler asylmyndighederne.

Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysningerne til grund, at Talibans magtposition i Afghanistan nu – i forhold til det tidspunkt, hvor klageren blev meddelt opholdstilladelse – i hvert fald ikke er svækket, jf. herved blandt andet UNHCR's guidelines vedrørende Afghanistan udsendt den 29. august 2018.

Flygtningenævnet lægger i lighed med Udlændingestyrelsen klagerens forklaring til grund. Navnlig under hensyntagen til, at klagerens konflikt i forhold til Taliban er understøttet af klagerens farbror og fætre, finder Flygtningenævnet ikke, at det er godtgjort, at klageren kan henvises til at tage ophold andet sted i Afghanistan. Det er således ikke relevant at henvise klageren til at tage ophold i Herat eller Mazar E-Sharif.

Nævnet finder herefter efter en samlet vurdering, at der ikke foreligger sådanne ændrede forhold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, at opholdstilladelsen kan nægtes forlænget.

Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det skal være rimeligt at henvise klageren til at tage ophold i det pågældende område.

Ved denne vurdering lægger Flygtningenævnet navnlig vægt på, at klageren kom til Danmark som uledsaget mindreårig, og blev meddelt beskyttelsesstatus. Han har boet her i landet i knapt seks og et halvt år, men er dårligt integreret. Han lider af PTSD og har et narkotikamisbrug. Han modtager i et vist omfang lægelig behandling. Hans eneste bror har indtil videre opholdstilladelse i Danmark.

Han har ingen familie, som han har kontakt med, i hjemlandet. Han har ingen tilknytning til andre områder i Afghanistan.

På trods af at klageren må anses for dårligt integreret i Danmark, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at det heller ikke vil være rimeligt at henvise klageren til at tage ophold i Herat eller Mazar E-Sharif.

Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse af [efteråret] 2018, således at klageren fortsat skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.”